

[Justitsministeren.]

færdselsproblemerne blive rejst under denne finanslovdebat, og jeg vil gerne knytte nogle bemærkninger til de af det ærede medlem hr. A. C. Normann og af det ærede medlem hr. Vagn Bro fremførte betragtninger og synspunkter.

Det ærede medlem hr. A. C. Normann nævnte i sit indlæg nogle tal for antallet af dræbte og kvæstede ved færdselsulykker i år. Han henviste til, at det i pressen havde været anført, at man måtte regne med 1 000 dræbte og over 40 000 kvæstede. Jeg ved ikke, hvorfra disse tal stammer, men de er uden nogen forbindelse med de virkelige forhold. Vi har ganske vist endnu ikke nogen fuldt pålidelig opgørelse over ulykkestallene for den forløbne del af 1955, men de tal, der foreligger fra rigspolitichefens statistik, giver os dog et forholdsvis sikkert grundlag for et skøn over, hvorledes tendensen har været i 1955 sammenlignet med 1954.

Jeg kan oplyse, at antallet af dræbte i de første 11 måneder af 1954 har været 554 og i de første 11 måneder af 1955 492. Antallet af tilskadekomne er i samme periode af rigspolitichefen opgivet til 12 514 i 1954 og 12 923 i 1955. Vi har derfor lov til at gå ud fra, at 1955, når det endelige resultat opgøres, vil vise en nedgang i antallet af dræbte og en svag stigning i antallet af tilskadekomne. Jeg vil dog gerne understrege, at jeg er ganske enig med det ærede medlem i, at færdselsulykkerne har et så alvorligt omfang, at bekæmpelsen af disse må betragtes som en samfundsopgave, der må tillægges den største betydning.

Det ærede medlem berørte i denne forbindelse spørgsmålet om opsætning af hastighedsbegrænsningstavler og sagde, at han havde ventet, at vi som en konsekvens af hastighedsbestemmelserne ville have set skilte med lokale hastighedsbegrænsninger skyde op ved hovedpassager gennem alle landets byer og landsbyer. Som det måske vil være bekendt, har købstadforeningen for nogen tid siden rejst spørgsmålet om løsning af de problemer, der er forbundet med hovedvejenes gennemførelse gennem byerne. Færdselspolitiet har på min anmodning foretaget undersøgelser i en lang række byer, og sagen har derefter været til behandling i vejdirektoratet, hvorfra justitsministeriet nu har modtaget sagen igen, og

det kan således ventes, at der inden længe vil komme en løsning på disse spørgsmål, herunder ikke alene på spørgsmålet om, hvorvidt hovedvejene bør opretholdes gennem byerne, men også på spørgsmålet om, hvorvidt der er brug for hastighedsbegrænsning i de byer, hvor hovedvejene føres igennem.

Parallelt hermed behandler justitsministeriet spørgsmålet om, hvorvidt de eksisterende hastighedsbegrænsningstavler er fornuftige, herunder både, om nogle er forældede og bør fjernes eller ændres, og om der bør opsættes hastighedsbegrænsningstavler på nye steder. Jeg vil dog gerne understrege, at jeg ikke tror, det ville være nogen god løsning at sætte hastighedsbegrænsningstavler op alle de steder, hvor trafikken bør dæmpe farten. Det ville nødvendiggøre opsætning af mange tusinde tavler, og det ville indebære den fare, at de vejfarende ville føle sig berettiget til at køre hurtigt alle steder, hvor der ikke var opsat tavler. Jeg tror snarere, at man som almindelig regel bør følge den linie, at hastighedsbegrænsningstavler bør opsættes de steder, hvor det ikke umiddelbart af forholdene fremgår, at der er særlig grund til at nedsætte farten.

I anledning af det af det ærede medlem hr. A. C. Normann rejste spørgsmål om en effektivisering af færdselskontrollen skal jeg oplyse følgende.

Rigspolitichefens færdselspoliti består nu af 12 civile vognpatrouiller og 15 uniforme politipatrouiller, ialt 54 mand. I sommerhalvåret fra den 1. april til den 1. november kører de uniformerede politipatrouiller på motorcykel og resten af året i almindelig motorvogn. I sommerhalvåret suppleres endvidere denne motorcykelstyrke med yderligere 30 mand, der kører på motorcykler udlånt af hæren.

Der søges for tiden anskaffet transportable vognvægte til samtlige vognpatrouiller, for at disse på stedet kan foretage kontrolvejninger og ikke skal være henvist til brovægte. Færdselspolitiets arbejde er søgt intensiveret ved en omfattende og dybtgående instruktion, der navnlig går i retning af påtale af de egentlige færdselsforseelser, d.v.s. de forseelser, der er ulykkesfrembringende.

Med hensyn til politikredsenes indsats